

актуальною і потребує подальшого дослідження та розробки.

Література

1. Комар О.А. Модернізація сучасного навчально-виховного процесу Зб. Наукових праць. Частина II. / О.М. Комар - К.: Мінімум, 2005. – 166 с.
2. Коротаєва Е. В. Технологія обучения в інтерактивному режимі / Мир образования - образование в мире. / Е.В. Коротаєва – 2003. – № 4. – С. 132-143.
3. Мельникова С.И. Игровые формы учебных занятий. / С.И. Мельникова, Л.Н. Яворская - Х.: ХГУ, 2001. - 50с.
4. Панина Т.С. Современные способы активизации обучения / Т.С. Панина, Л.Н. Вавилова, 2008. - <http://nashol.com/>
5. Пометун О.І. Сучасний урок: Інтерактивні технології навчання. / О.І. Пометун – К.: Видавництво А.С.К., 2004. – 192 с.
6. Суворова Н.В. Интерактивное обучение: новые подходы // Инновации в образовании. / Н.В. Суворова – 2001. – №5. – 106 с.

ПРИРОДНИЧІ ДИСЦИПЛІНИ ЯК ОСНОВА ВИХОВАННЯ ГУМАННОГО ВЧИТЕЛЯ

Я.О. Вакулєнко

Полтава, Україна

Уже кілька років ми живемо в XXI столітті. Цей поділ на роки досить умовний, як і наше життя. У новому столітті нікуди не зникли кризові явища та різні проблеми по всіх напрямках людської діяльності. Спад економіки, порушення екологічної рівноваги тільки поглибили кризу людського духу й моралі.

Вирішити будь-які проблеми зможе тільки людина, бо першопричиною їх є сама. Тому все, насамперед, залежить від внутрішньої сутності людей.

Сьогодні освіта має базуватися на гуманістичній ідейності, основах моралі й духовних цінностях. Тому основою практичної педагогічної діяльності повинен стати новий філософський принцип, який можна назвати екологічним гуманізмом або природничим гуманізмом [1, с. 578].

Природничий гуманізм – це усвідомлення людиною цінності власного життя та навколишньої природи шляхом пізнання нею добра, істини, краси, адже наша суть – це духовність, нова форма мислення, яку часто називають екологічним мисленням. Екологічне мислення формується й розвивається на основі екологічної свідомості. Воно матеріалізується через екологічну діяльність індивіда чи групи людей. Такі дії іноді трактують як охорону природи. Але поняття „природничий гуманізм” має значно ширший зміст.

У філософському плані – це аксіома: не вбивай, не руйнуй, не зраджуй (як у Біблійних заповідях). У педагогічному розумінні гуманізм природничий – це гармонійні, різнопланові стосунки в трикутнику учитель – учень – довкілля [2, с.64].

Головним ідейним провідником концепції природничого гуманізму є педагогічний геній Василь Олександрович Сухомлинський. Він вважав, що головним завданням у навчально-виховному процесі є створення гуманістичного простору, де діють тільки позитивні чинники. Виховання та навчання повинні базуватися на високій моральності усіх суб'єктів, адже гуманізм – як філософський принцип, є необхідною передумовою всебічного та гармонійного розвитку людини. Він утверджує право людини на певний ступінь свободи сприймання інформації з довкілля [4, с. 132].

Основне завдання учителя – не наповнювати свідомість учня кількістю біологічної інформації, і навіть не якість її є пріоритетною, а те, як дитина може розуміти природу, уміє спілкуватися з нею, передбачає наслідки своєї діяльності, має можливість захистити довкілля та себе.

У людини існує безліч цінностей у цьому житті. Необхідність спілкування дитини з живою природою, здатність її відчувати себе частинкою довкілля, можливість впливати (у позитивному сенсі) на неї приходять тільки в зрілому віці, тоді, коли людина починає відчувати короточасність свого перебування на Землі. Але базові основи цих відчуттів, прагнення до творчості закладаються у шкільному віці. Учитель через урок реалізує початок творчості молоді людини, саму можливість її самореалізації.

Увесь інтелект держави – це продукт діяльності вчителя, бо кожна особистість завжди ностальгічно згадує своє оточення, яке її формувало, і в першу чергу із вдячністю свого вчителя.

Тому будь-які реформи в освіті, без активної участі рядових учителів, завжди будуть нежиттєздатними, якщо від соціуму не буде замовлення на вчителя та його продукцію – високу духовність, мораль, інтелект. Адже вчитель, перш за все, є духовним суб'єктом часу, що його формує, а потім уже – матеріальним [13, с. 87].

Література

1. Бурцева Ю. О. Структура компетентності як педагогічного явища в контексті сучасного навчально-виховного процесу / Ю. О. Бурцева // Вища освіта України (Педагогіка вищої школи:

методологія, теорія, технології). – 2011. – № 3. – Т. 1. – С. 576-582.

2. Петровская Л.А. Компетентность в общении. Социально- психологический тренинг / Л. А. Петровская. – М.: Изд-во МГУ, 1998. – 216с.

3. Мышление учителя: Личностные механизмы и понятийный аппарат/ [под ред. Ю.Н. Кулюткина, Г.С. Сухобской]. – М.: Педагогика, 1990. – 104 с.

Сухомлинский В. А. Сердце отдаю детям / В. А. Сухомлинский.– К.: Радянська школа, 1981 (II кв.) – 380 с.

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВНЗ

*І.А. Вербовський
Житомир, Україна*

Модернізацію освіти України в сучасному суспільстві неможливо уявити без застосування інноваційних технологій. У Національній доктрині розвитку освіти України XXI століття підкреслюється, що розвиток освіти на основі новітніх наукових і технологічних досягнень, інноваційні процеси у навчальних закладах усіх типів, рівнів акредитації та форм власності; впровадження освітніх інновацій, інформаційних технологій у навчання, виховання, управління; правовий захист результатів науково-педагогічної діяльності як інтелектуальної власності та ін. є головною умовою модернізації системи освіти, головним фактором її подальшого розвитку [3].

Аналіз вітчизняної і зарубіжної літератури свідчить про те, що проблема управління інноваціями розробляється досить активно, починаючи з 50-х років XX ст. У дослідженні піднятої проблеми особливо важливими є наукові роботи В.П. Беспалько, В.І. Бондар, Л.М. Ващенко [1], Л.І. Даниленко [2], Г.В. Єльнікова, Л.М. Карамушка, О.М. Касьянова, О.І. Мармаза [4], В.І. Маслов, В.В. Олійник, О.Я. Савченко, В.В. Химинець, ін.

У науковій літературі розрізняють поняття «нововведення», та «інновація». Нововведення зазвичай розуміється як елемент педагогічної дійсності, який в представленому вигляді в даній якості ще не зустрічався (нові проекти, програми, засоби навчання, посібники, типи освітніх установ тощо). Укорінюючись в практиці, нововведення (або комплекс нововведень), змінює, трансформує, оновлює практику, роблячи її більш ефективною. Інновація - це поширення нововведень у педагогічній практиці. Поняття «інновація» ввійшло в науку ще в XIX ст. і вживалось при вивченні змін у культурі на протигагу поняттю «традиція». Тепер інновації розглядаються як певна стадія процесу соціальної зміни.

«Інновація виокремлює лідера», – зауважив Стів Джобс – успішний американський підприємець і винахідник, генеральний директор корпорації Apple Inc. Інновації (італ. Innovazione – новизна, нововведення) – нові форми організації діяльності і управління, які охоплюють різні галузі [5, с. 39].

Вітчизняна і зарубіжна література свідчить про те, що проблема управління та впровадження інноваційних технологій в навчальний процес знайшла широке відображення в дослідженнях сучасних науковців.

Під інноваційними технологіями у вищому навчальному закладі можна розуміти такі технології, які засновані на використанні сучасних досягнень науки та інформаційних технологій в освіті. Вони спрямовані на підвищення якості підготовки шляхом розвитку у студентів творчих здібностей і самостійності (методи проблемного і проектного навчання, дослідницькі методи, тренінгові форми, що передбачають актуалізацію творчого потенціалу та самостійності студентів та ін.).

Розглядаючи питання інноваційних технологій освіти, можна сказати, що інновація – це нововведення в галузі техніки, технології, організації праці або управління, засноване на використанні досягнень науки і передового досвіду. Кінцевим результатом будь-якої інноваційної діяльності є:

- новий чи удосконалений продукт, реалізований на ринку;
- новий чи удосконалений технологічний процес, який використовується у практичній діяльності.

Інноваційні технології – це набори методів і засобів, що підтримують етапи реалізації нововведення.

Метою інноваційної діяльності в освіті є впровадження в конкретний освітній процес наукових розробок з різних областей знання і діяльності (психології, інформатики, економіки, кібернетики тощо). Для прийняття раціонального рішення щодо оцінки та вибору варіантів впровадження інноваційних технологій в навчальний процес вищого навчального закладу, необхідна дієва система інформаційного забезпечення. Стрімкий розвиток інформаційного суспільства, поширення мультимедійних та мережевих технологій дозволяють розширити можливості використання ІКТ в вищих навчальних закладах.

Сучасні засоби інформаційних і комунікаційних технологій дають можливість підвищення ефективності та якості освітнього процесу в самих різних його аспектах, граючи істотну роль у формуванні нової системи освіти, цілей і змісту, педагогічних технологій.

Стратегія впровадження новітніх інформаційних технологій в освіту залежить від таких глибинних причин як вибір пріоритетної моделі освіти та принципів, на яких ця освіта базується.